

GŁOS ROSA MISTICA

MATKI KOŚCIOŁA UNIWERSALNEGO
FONTANELLE-MONTICHIARI-(BRESCIA)

LUTY 2024 – ROK 34 – NUMER 1

Trzymiesięcznik informacyjny Fundacji "Rosa Mistica" – Fontanelle/Montichiari (Bs)

Żółta róża pokuty.

Tymi słowami modli się Kościół św. rozpoczynając Wielki Post w środę Popielcową: Boże nasz Ojczy, daj twojemu ludowi aby wraz z tym świętym postem rozpoczął proces autentycznego nawrócenia tak aby poprzez pokutę mógł stoczyć zwycięski bój przeciwko złemu duchowi". Liturgia Wielkiego Postu podkreśla ten styl życia chrześcijańskiego który charakteryzuje autentyczna bitwa przeciwko działaniu złego ducha oraz wymiar walki duchowej lecz w już w perspektywie zwycięskiej: to oznacza że ta walka jest wspierana i oświecana od samego początku mocą paschalnego zwycięstwa Chrystusa.

Wśród oręży jakich dostarcza nam Kościół jest również i pokuta: jak nas uczy Kościół pokuta jest przede wszystkim cnotą moralną, dzięki której nasza wola uczy się oddalać coraz bardziej od grzechu (zwalczać go) i przysposabiać się w pokorze do wy-

nagrodzenia wszystkich obraz Bogu Ojcu, wraz z pragnieniem „uleczenia” ran które grzech zadał naszej duszy i całej społeczności Kościoła (jak nam w zeszłym roku przypomniał ojciec Serafino Tognetti). Pokuta może być oczywiście pojęta jako Sakrament i faktycznie spowiedź święta jest potężnym orężem w procesie nawrócenia, jak również skutecznym narzędziem łaski w walce duchowej: sakrament i cnota pokuty są między sobą tak ściśle związane jak dwa płuca które dają nam odnowioną moc i siły w walce.

Cnota pokuty może przyjmować różne formy i sposoby, według naszej wrażliwości duchowej (zdrowsza relacja z pokarmem, zrównoważone używanie środków społecznego przekazu, umiejętność słuchania bliźniego, zdolność budowania zdrowych relacji, przebaczenie, jałmużna, akceptacja prób życia i umartwień...), ale wszystko to

w perspektywie miłości do Chrystusa, do nas samych i do Kościoła, aby oczyścić te więzy miłości które czynią z nas autentycznych chrześcijan.

Jak wielu z was już wie duchowość naszego Sanktuarium, powiązana z duchowością i z doświadczeniem mistycznym Pieriny, proponuje wszystkim wiernym drogę pokuty, która symbolizowana jest przez jedną z trzech róż znajdujących się na piersi Róży Mistycznej: chodzi tu o różę żółtą, lub inaczej mówiąc pozłocaną, która została wskazana Pierinie 13 lipca 1947 roku właśnie jako symbol ducha pokuty. W szczególności od Pieriny zażądane zostało aby do końca swoich dni żyła w postawie pokutnej jako wynagrodzenie za grzechy kapłanów i osób konsekrowanych oraz jako wynagrodzenie zła jakie wyrządzą oni Kościołowi św. i w końcu z prośbą o ich nawrócenie.

Także i my pragniemy przyjąć ten

CIĄG DALSZY NA STR. 2

Żółta róża pokuty

CIĄG DALSZY ZE STRONY 1

apel i tę intencję o charakterze pokutnym podczas tego wielkiego Postu który jest już przed nami, jako drogocenna (nie zapominajmy o pożądanym kolorze żółtej róży) i miła Sercu Jezusa ofiara. Róża Duchowna niech nas wspiera w tym kroczeniu, jak pokornie śmiemy o to prosić w

jednej z modlitw w naszym Sanktuarium: *Daj nam Najświętsza Maryjo odwagę aby poświęcać nasze życie twojemu umiłowanemu Synowi Jezusowi, aby stało się ono jak to wyraża róża pozłacana, ofiarą miłości przynoszącą owoc uświęcenia dusz kapłańskich, tak aby wynagrodzić ob-*

razy względem Najświętszego Serca Pana Jezusa i Kościoła świętego”.

Owocnego Wielkiego Postu wam wszystkim!

Ks. Prałat Marco Alba
Rektor Sanktuarium

Dzieciństwo i młodość Pieriny Od życia w ukryciu do działalności publicznej.

„3 sierpnia 1911 był świtem mojego ziemskiego życia. Zostałam ochrzczona 5 sierpnia w święto Matki Bożej Śnieżnej i tego samego dnia moja ziemską mamę poświęcała mnie tej prawdziwej Mamie z nieba wraz z pragnieniem aby Jej matczyzna opieka zachowała mnie czystą i białą jak śnieg”.

Tak Pierina Gilli, w swoim Dienniczku napisanym na rozkaz ojca duchownego ks. Giustino Carpina, opowiada o swoim przyjściu na świat. Jak już wiemy teksty te dokładnie odzwierciedlają wszystkie domniemane nadprzyrodzone zjawiska i przesłania które są cechą charakterystyczną objawień w Montihari, reljonując także jej życie codzienne, a w szczególności okres dzieciństwa i młodości Pieriny, kiedy Niebo nie rozpoczęło jeszcze swoich objawień. Są to ważne stronicie gdyż pomagają nam pamiętać że pod postaciami duszy mistycznej kryje się osoba mająca normalne życie i że, jak zwykł mawiać Josmaria Escriva' prorok naszych czasów, świętość mierzy się normalnością codzienności w której żyje. I tak jak w życiu Jezusa działalność publiczna została poprzedzona życiem ukrytym, tak też było i w życiu świętych. Przeżyjmy raz jeszcze dzieciństwo i młodość Pieriny podkreślając niektóre z tych zbieżności (lub Bożych zbieżności), które charakteryzują egzystencję każdego kto pragnie żyć w obecności Bożej. Pierwszym wydarzeniem które pragniemy wyeksponować

jest chrzest Pieriny który zbiega się ze świętem Matki Bożej Śnieżnej i według niektórych mistyków święto to miało się zbiegać z dniem narodzin Maryi w Nazarecie oraz z poświęceniem Pieriny „prawdziwej Matce z Nieba”. Pierina podkreśla wielokrotnie że Dziewica Maryja przyjęła to poświęcenie i wynagrodziła ją swoją matczyną opieką i bliskością. I ponieważ modlitwa ma ogromną skuteczność „wizjonerka” śpieszy z wyjaśnieniem że „Maryja bardzo mnie kochała i wysypała na mnie swoje łaski jeszcze przed moim narodzeniem, wybierając mi rodziców ubogich i prostych lecz pełnych bojaźni Bożej i ludzkich uczuć, dzięki którym nasza rodzina otrzymała wychowanie we wzajemnej miłości i w braterskich uczuciach”. Dzięki wielu świadectwom wiemy że rodzina Gilli - ojciec i matka rolnicy - znajdowali się na skraju ubóstwa, lecz mimo tego Pierina łączy prawdziwe bogactwo z dobrocią ducha i tak jak Ewangelia ośmiu Błogosławieństw, docenia ubóstwo ducha. Im bliższe są dusze Bogu, tym bardziej są one poddane próbom i złączone z Krzyżem Chrystusa: także Pierina od dziecka doznała wiele cierpienia które wówczas osiągnęło swoje apogeum kiedy straciła ona ojca. W 1915 roku jej ojciec zostaje wezwany do służby w armii i wysłany na front a matka wraz z trójką dzieci (z których Pierina jest najstarsza) do wujka i cici, gdzie z powodu zapalenia płuc i opłucnej Pie-

rina ryzykuje życiem. Minie wiele czasu zanim ojciec wróci na przepustkę aby podleczyć odmrożenie kończyn którego nabawił się w okopach. Mimo że jego stan zdrowia nie jest jeszcze zadowalający musi wracać na front. Pierina będzie mogła zobaczyć go tylko na niewiele godzin przed śmiercią kiedy w końcowej fazie wojny wróci on do domu w stanie wycieńczenia i w stanie bezdzierm zostanie skierowany do szpitala aby tam dokończyć swoich dni. Pierina może tylko powierzyć go Maryi Bramie Niebios.

Po tym dramacie matce Pieriny przychodzi do głowy opatrnościowy pomysł: powierza swoją najstarszą córkę domowi Dziecka prowadzonemu przez siostry Ancelle della Carità, gdzie Pierina otrzymuje podstawowe wykształcenie, także i to religijne i gdzie przede wszystkim dojrzewają najgłębsze uczucia jej serca: „Te dobre zakonnice wpołyły w moją duszę wielkie pragnienie kochania Boga i Maryi”. Zaś o sobie wizjonerka pisze tak: „Wśród dzieci byłem jedną z najbardziej kapryśnych i bardzo lubiłam dokuczać innym”, co jest dowodem na to że w drodze do świętości nikt nie ma startu urzywiejowanego, lecz trzeba ją zbudować krok po kroku, wzrastając najpierw w cnotach koniecznych i używając dużej ilości dobrej woli i mocy, i wprawiając się do poprawnego używania wolności. Pierina wspomina również jak wiele ją kosztowała

pierwsza Spowiedź: wraz z koleżanką zjadły gruszkę nie prosząc nikogo o pozwolenie i momentalnie poczuła wielki wyrzut sumienia na samą „myśl że również Adam i Ewa zachowali się podobnie z owocem zakazanym”. Wkrótce potem, prawdopodobnie w 1919 roku przyjęła pierwszą Komunię św. Kilka lat później, w 1922 roku ma miejsce kolejne bolesne wdarzenie w jej życiu. Mając 11 lat musi wracać do rodzinnego domu gdyż jej matka, która w międzyczasie wyszła ponownie za mąż i urodziła kolejną dwójkę dzieci, nie jest w stanie opłacać jej pobytu u sióstr Ancelle i potrzebuje jej pomocy w prowadzeniu domu. Ta rozłąka jest dla Pieriny bardzo bolesna: „Wieczorem gdy już byłam w sypalni [...] ogarnęła mnie ogromna melancholia: miałam w pamięci kaplicę gdzie wszystkie razem wznosiłyśmy modlitwy się do Boga i owe dobre Siostry które kochałam; wtedy wszystko stawało się ożywione [...]. Wybuchłam płaczem [...]. Ta rozłąka była tak bolesna że nawet miłość i uczucie ciepła oraz pokrzepiające słowa mojej mamy i mojego taty nie były w stanie ukoić [...]: pragnęłam aby nadszedł jak najprędzej poranek aby udać się do szkoły, gdyż uczyłam się do czwartej klasy i w ten sposób mogłam znów zobaczyć moje koleżanki”. Ojczym który ją darzy odwzajemnionym uczuciem i którego nawa tatą w owym roku zapada na ciężką chorobę i rodzina aby ograniczyć wydatki jest zmuszona przenieść się i współmieszkać z nową rodziną. Ojciec tej drugiej rodziny próbuje molestować Pierinę. Z pomocą Maryi dziewczynie udaje się unknąć wszelkich kontaktów, lecz to sprawia że musi wciąż słuchać napomnień matki, która strofuje córkę za każdym razem kiedy ta opóźnia swój wieczorny powrót ze stajni, gdzie prze-

dzie wełnę z braćmi. Matka natomiast wymaga od niej aby wracała wcześniej do domu i przygotowywała kolację, spotykając się z ciągłą odmową córki. Jest to interpretowane jako kaprys. „Bydlak” (jak go ona nazywa) pewnego dnia zaatakuje ją w kuchni podczas śpiewania litanii. Rzuca się na nią w mgnieniu oka, ale Pierina dzięki niewiedomości jakiej mocy (po wezwaniu Maryi) uwalnia się z tych więzów i ucieka bez szwanku. „Przecież już podczas chrztu św. proszono Boga aby zacował ją „jasną (białą) i czystą jak śnieg”. Kiedy matka dowiaduje się o wszystkim postanawia zakończyć owe mieszkanie razem. Pełna wdzięczności względem Maryi Pierina pragnie ślubować Bogu czystość. Ślub ten składa uroczystie w ręce swojego spowiednika dnia 8 grudnia 1928 roku, w dniu bardzo ważnym dla Maryi. Data ta stanie się jeszcze ważniejsza od 1947 roku dla Montichiari. W okresie dojrzewania Pierina nie jest wolna od zafascynowania światem. Uważa się za próżną gdyż bardzo się jej podobają klejnoty i ubrania...ale unika rozmów koleżanek z pracy kiedy tylko rozmawia się o rzeczach frywolnych i próżnych. W wieku 18 lat zostaje przyjęta do pracy w miejskim przedszkolu i w tym czasie interesuje się nią pewien młodzieniec, który darzy ją głębokim uczuciem. Wówczas jej spowiednik, aby przetestować solidność jej powołania zachęca ją do przemyślenia na serio życia w małżeństwie, lecz Pierina właśnie wówczas przekonuje się dogłębnie i definitywnie że ma powołanie do życia w klasztorze. Wówczas naszyjnik z białych koralów (otrzymany w darze od ciotki) zostaje przekształcony w różaniec jako przypieczerowanie jej postanowienia. W 1931 roku Pierina jest oczekiwana jako postulatka przez Ancelle della

carita’, lecz lekarz znów diagnozuje jej zapalenie opłucnej i prośba wstąpienia do zakonu zostaje czasowo zawieszona z powodu złego stanu zdrowia kandydatki. Do roku 1937 pracuje jako gospodyni w Carpenedolo, w domu świątobliwego i podeszłego wiekiem księdza Giuseppe Brodini. W tamtych latach, pisze ona w Dzienniczku bez daty, Pierina składa „ślub wieczystej czystości” i ofiaruje siebie samą jako „ofiara o uświęcenie kapłanów”. Ślub który Bóg przyjmie w całości. Po śmierci ks. Giuseppe w 1940 roku zostaje przyjęta jako pielęgniarka do szpitala w Desenzano. 14 sierpnia 1944 roku wreszcie może zostawić pracę gdyż zostaje przyjęta jako postulantka do domu macierzystego sióstr Ancelle della carita’ w Brescii. W rzeczywistości z powodu złego stanu zdrowia i z powodu przedziwnych wydarzeń w jej życiu Pierina nigdy nie przywdzieje habitu zakonnego: jedynie podczas jednej z wizji, założycielka Zgromadzenia Ancelle, święta Maria Crocifissa i Rosa, ustali dla Pieriny specjaną formę konsekracji indywidualnej, innej od pozostałych i poza domem zakonnym, tak by Pierina czując się niepewna wciąż szukała pomocy Bożej i aby wciąż była do Jego dyspozycji realizując zbawczy Plan. Czytelnik już wie jak dalej potoczą się losy Pieriny. 1 grudnia 1944 zapada na zapalenie opon mózgowych, 14 grudnia ma pierwsze objawienie świętej Marii Crocifissa di Rosa która ją opatruje i uzdrawia. To pierwsze z objawień, punkt zwrotny w życiu i ziemskiej misji Pieriny. W wieku 33 lat rozpoczyna się dla niej życie publiczne.

Riccardo Caniato

Kościół Brescii, w porozumieniu ze Stolicą Apostolską, rozpoczął nowy etap badań nad wydarzeniami z Montichiari, w które zaangażowana była Pierina Gilli. Wraz z ustanowieniem Sanktuarium Diecezjalnego Maryi Róży Duchownej i Matki Kościoła (dnia 7 grudnia 2019 roku) w Fontanelle koło Montichiari, Kościół Brescii uznał autentyczność życia Pieriny Gilli, które charakteryzowało się głęboką i żywotną duchowością w ciągu lat i będąc nadzwyczajne, wyrażało się w konkretności życia codziennego w ukryciu, w modlitwie i w służbie bliźniemu. Od chwili gdy są wciąż w toku badania dotyczące natury domniemyanych objawień opisanych przez Pierinę Gilli, pragniemy sprecyzować że wyrażenia typu: „objawienie”, „wizjonerka”, „przesłanie”, „cuda” nie mają za cel uprzedzenia ostatecznej opinii Kościoła, ale tylko wiarygodne oddanie sensu świadectwa danego przez Pierinę w jej pismach i w jej życiu.

Ze świata i dla świata.

„Znam Maryję Różę Duchowną. Nasz Matka zawsze wspomaga osoby potrzebujące i bardzo często wydarzały się cuda. Pragniemy otrzymać figurkę Maryi Róży Duchownej do naszej szkoły abyśmy mogli się modlić z dziećmi o pokój na świecie i czuć się bliżej Maryi. Mam wielkie nabożeństwo do naszej Matki Maryi i mocno wierzę że odmawianie różańca z wiarą może zmienić losy świata”. Tak nam pisze siostra Esther Arseen z Pakistanu.

Natomiast ojciec Sebastian Biston Kuruthukulagara, urodzony w Kerali a obecnie z powodu studiów przebywający w Niemczech: „Od dłuższego czasu mam pragnienie aby mieć u siebie figurkę Maryi Róży Duchownej: Ona wstawia się za osobami konsekrowanymi i za kapłanami i mnie wciąż wspiera i wlewa nadzieję w moje ser-

ce abym dzień po dniu wzrastał w świętości”.

Sanktuarium wciąż otrzymuje prośby jak te powyższe i każdego roku wysyłamy średnio 50 figurek o dużych rozmiarach od 50 do 100 centymetrów, przeznaczone dla grup i wspólnot rozsianych po całym świecie. Jesteśmy szczęśliwi że nabożeństwo do Róży Duchownej rozpowszechnia się we wszystkich krajach, gdyż świadczy to że łaska Boża dociera wszędzie, przekraczając bariery przestrzenne, przekonania polityczne i kulturowe.

Dołożyliśmy wszelkich starań aby aby wyjść naprzeciw wszystkim prośbom i ofiary które zbieramy 13 dnia każdego miesiąca przeznaczone są właśnie na ten cel, ale mimo to nie są one wystarczające, co więcęj pokrywają one tylko niewielką część

potrzeb na wysyłki międzynarodowe. Prosimy więc wszystkich tych którzy czują potrzebę wsparcia tej inicjatywy aby wspierali tę szczególną formę apostołstwa według własnych możliwości. Świadomi że każdy taki gest nie umknie Bożej uwadze i że rodzi on wiele dobra, jak nam donosi w swoim liście Brat Fijo Chirayath z Indii: „Z głębokim wzruszeniem pragnę moją autentyczną wdzięczność za cudowną figurkę Maryi Róży Duchownej, która przybyła tu z Włoch aby znaleźć miejsce w moim domu. Wasz szlachetny gest nie tylko dodał estetyki mojemu otoczeniu, lecz wznicił także we mnie głęboki sens duchowości. Pozdrawiam was wszystkich, bardzo dziękuję i przesyłam moje błogosławieństwo”.

Porządek nabożeństw w dni powszednie:

Godz. 15.15 koronka do Bożego Miłosierdzia

Godz. 15.30 Różaniec święty

Godz. 16.00 Celebracja Mszy św.

do zmiany porządku nabożeństw, który nastąpi 31 marca

Od 31 marca nabożeństwa popołudniowe będą odprawiane godzinę później niż zimą

Godz. 16.15 koronka do Bożego Miłosierdzia

Godz. 16.30 Różaniec święty

Godz. 17.00 Celebracja Mszy św.

Przedpołudnia świąteczne, poza nabożeństwami popołudniowymi:

Godz 10.00 Różaniec święty

Godz. 10.30 Celebracja Mszy św.

Aby skonsultować porządek nabożeństw w sposób bardziej precyzyjny prosimy o odwiedzenie portalu
www.rosamisticafontanelle.it

Informacje: +39 030 964111 - +39 333 9586949
info@rosamisticafontanelle.it

JEŚLI PRAGNIENIE WESPRZEĆ NAS SWOIMI DARAMI I OFIARAMI, UŻYJCIE NASTĘPUJĄCYCH DANYCH BANKOWYCH:
Tytułem: FONDAZIONE ROSA MISTICA - FONTANELLE
„Organ kościelny uznany przez społeczność-
Zarejestrowany w rejestrze osób prawnych pod nr 550 du 15/04/2016”

BANCA CREDITO COOPERATIVO DEL GARDA
Filiale di Montichiari - Via Trieste, 62
IBAN: IT 24 R 08676 54780 00000007722
BIC/SWIFT: ICRAITRRIS0 (ostatnim znakiem jest „zero”)
POSTE ITALIANE - Filiale di Montichiari - Via Trieste, 69
IBAN C/C POSTE: IT 93 O 07601 11200 000029691276
BIC/SWIFT C/C POSTE: BPPIITRRXXX

Dwumiesięcznik informacyjny Fundacji “Rosa Mistica” – Fontanelle
Skrytka pocztowa 134 – 25018 MONTICHIARI (Brescia) – ITALY

Dla nawigacji GPS: **Via Madonnina**

Po inne informacje zwracać się pod adres:

Loc. Fontanelle - Via Madonnina - Tel: 030 964111

E-mail: **info@rosamisticafontanelle.it**

Odwiedzanie strony internetowej web:

www.rosamisticafontanelle.it

Taryfa Fundacji bez celów zarobkowych:

Poczta włoska (Poste italiane) S.p.A. - Sped. in abb. Post. - D.L. 353/2003
(conv. L. 27/02/2004 n. 46) art. 1, comma 2 / DCB Brescia

Expedition en abonnement postal
Taxe perçue - Tassa riscossa - Filiale di Brescia

Dyrektor odpowiedzialny: Riccardo Caniato
Edytowane przez Fundację Rosa Mistica - Fontanelle
Autoryzacja Sądu Brescii n. 61/90 del 29/11/1990
Tłumaczenie: Wiesław Sudol
Wydruk: Tipopenntati srl - Montichiari (Bs)